Ανθρώπινα θηρία επί τροχών (Κώστας Λεονταρίδης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 4 Αυγούστου, 2007

Πρωί, γύρω στις δέκα, σε δρόμο κάθετο της Πατησίων. Το φανάρι «κόκκινο» και όπως σχεδόν σε κάθε φανάρι, ένας μαυριδερός αλλοδαπός -Πακιστανός, Ινδός, Μπαγκλαντεσιανός, τι σημασία έχει; - ζητεί με νοήματα άδεια από οδηγό να καθαρίσει το παρμπρίζ ενός, αστραφτερού είναι αλήθεια, Ι. Χ.

«Οχι ρε, δίνε του», η απάντηση, στη θέση του συνοδηγού η σύζυγός του, στο πίσω κάθισμα δυο χαριτωμένα με πρώτη ματιά κοριτσάκια. Πρέπει να έφευγαν διακοπές, το αυτοκίνητο γεμάτο μπαγκάζια, ένα παιδικό ποδήλατο κ. λπ. Ο αλλοδαπός επίμονος, έχει λιγοστέψει και η δουλειά με τη θερινή φυγή, δεν πτοείται, αρχίζει να καθαρίζει το (καθαρό) παρμπρίζ. Αυτό ήταν. Εκρηξη. Ο οδηγός, λες και τον τσίμπησε σκορπιός, πετάχτηκε έξω από το Ι.Χ.: «δεν σου είπα ρε ότι δεν θέλω να καθαρίσεις το τζάμι, δεν στο είπα;»

Και δεν έμεινε εκεί. Ψηλός και σίγουρα πάνω από 100 κιλά, δίνει μια σπρωξιά στον ισχνό μαυριδερό σωριάζοντάς τον στο δρόμο. Και δεν έμεινε εκεί. Ως επιδόρπιο της οργής του δίνει και δυο κλωτσιές, τόσο δυνατές ήταν, που ακούστηκαν.

Τότε ακριβώς, το φανάρι άναψε «πράσινο». Ο οδηγός αφήνει το θύμα του που τρέχει κουτσαίνοντας να σωθεί, επιστρέφει στην οικογενειακή θαλπωρή του Ι.Χ. βρίζοντας, πατάει γκάζι και πάει στο καλό. Το ένα από τα κοριτσάκια γυρίζει το βλέμμα να δει τον κακοποιημένο - μια πρώτη δειλή αντίδραση στο έργο του πατέρα;

Οι άλλοι ΙΧήδες, μάρτυρες του συμβάντος, πατούν και αυτοί γκάζι. Το επεισόδιο, στο οποίο παρέμειναν αμέτοχοι, έληξε.

Το παραπάνω περιστατικό δεν είναι ο κανόνας, αλλά ούτε και εξαίρεση όσων διαδραματίζονται καθημερινά στους δρόμους της Αθήνας. Βέβαια, στη συγκεκριμένη περίπτωση η μάχη ήταν άνιση. Ένας καλοθρεμμένος Νεοέλληνας απέναντι σε έναν ξενόφερτο τζαμοκαθαριστή, κατηγορίας φτερού.

Ο πρώτος έδωσε ένα μάθημα χειροπιαστής υπεροχής μπροστά στα μάτια των παιδιών του, ο δεύτερος έλαβε το μήνυμα: από εκείνη την ημέρα, πλησιάζει δειλά και ρωτά

δυο φορές πριν απλώσει χέρι σε παρμπρίζ.

Να μια άλλη διάσταση της προσπάθειας που γίνεται -με συνθήματα για την ώρα- να μειωθεί η χρήση Ι.Χ. Οχι μόνον για να αμβλυνθεί η κυκλοφοριακή ασφυξία, αλλά και να ελαττωθούν τα συχνότατα κρούσματα βίας, φραστικής και μη, να ισορροπήσει κάπως, ψυχικώς, η πόλη.

Το κακό παράγινε. Βλέπεις ανθρώπους που στην καθημερινότητά τους θα τους χαρακτήριζες (περίπου) «μια χαρά», να μεταλλάσσονται σε τέρατα, γυναίκες και άνδρες, αγνώριστοι όταν κρατούν τιμόνι. Θεωρούν τους δρόμους τσιφλίκι τους, οι άλλοι οδηγοί είναι για αυτούς το λιγότερο βλάκες, για αυτό και τους απονέμουν σε κάθε ευκαιρία το παράσημο της ανοιχτής παλάμης. Βλέπεις ανθρώπους με λιτό λεξιλόγιο στην καθημερινή τους συνεννόηση, να εμπλουτίζουν ακόμα περισσότερο το λεξικό Μπαμπινιώτη, όταν καβγαδίζουν για την προτεραιότητα, μια θέση στάθμευσης, μια αμυχή στον προφυλακτήρα, ένα παρατεταμένο κορνάρισμα.

Ας μην κοροϊδευόμαστε. Το πρόβλημα της υπερχρήσης Ι.Χ. δεν έχει να κάνει με το χαμηλό επίπεδο εξυπηρέτησης των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς, η αξιοπιστία των οποίων σαφώς έχει βελτιωθεί τα τελευταία χρόνια. Η εξάρτησή μας από το Ι.Χ. συνδέεται άμεσα με την κληροδοτημένη νοοτροπία «πατάω γκάζι, οι άλλοι ας φάνε τη σκόνη μου», τα αποτελέσματα της οποίας βλέπουμε παντού γύρω μας.

(Πηγή: "Καθημερινή" 14/7/2007)